

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 17. října 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí dle §u 81 tr. zák. a uvedl po právní stránce v

d ů v o d e c h :

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítají stěžovatelé: že zástupce obce nelze pokládati za osoby vrchnostenské ve smyslu §u 68 tr. zák., poněvadž prý jednali při obecní komisi v záležitosti soukromoprávní, totiž o vrácení pronajatého pozemku obci pokud se týče o správní úpravě hranic a nevystupovali ve své vlastnosti jako veřejné osoby úřední; o úřední komisi nelze prý mluvit také proto, že přišla k obžalovaným ve večerní době (prý po 8. hodině večerní), kdy se úřední jednání nekoná. Vrchnostenskou osobou ve smyslu §u 68 tr. zák. jest každý, kdo je mocí svého úřadu nebo veřejného příkazu povolán, obstaráváti veřejné záležitosti. Dle §u 57 obec. zřiz. spravuje starosta obce v mezích usnesení obecního výboru (§ 31 ob. zřiz.) jmění obce, ať jde o majetek obce v užším slova smyslu — zapsaný, jde-li o nemovitosti, buď v knize pozemkové, nebo v seznamu t. zv. veřejného statku — neb o tak zv. obecní statek (§ 70 obec. zřiz.), nebo o soukromý statek, sloužící veřejným účelům. Správa obecního jmění jest upravena s hlediska veřejného zájmu, podrobnými zákonnými předpisy (5 kap. obec. zřiz., §§ 67 a násl.), jeho výnos je určen k zapravování obecních potřeb, tedy k účelům veřejným. Záležitosti, týkající se zabezpečení a správy tohoto jmění, jsou nesporně záležitostmi veřejnými, tím spíše, jde-li, jako v tomto případě, o zjištění hranic veřejného statku, který jest určen k veřejnému užívání všech, byť i byl v majetku a správě obce. První soud tudíž správně rozhodl, uznáv, že starosta obce a 3 členové obecního výboru, kteří konali komisi v záležitosti zjištění hranice mezi veřejným statkem, v majetku obce se nalézajícím, a pozemkem obžalovaných, vystupovali jako veřejné osoby úřední, obstarávající veřejnou záležitost. Lhostejno, že se komise konala v době večerní, poněvadž touto okolností záležitost, jež měla býti opatřena, veřejného rázu nepozbyla.

Čís. 1133.

Má-li zodpovědný redaktor časopisu několik bydlišť, jest vydavatel povinen udati všechna. Pojem »bydliště«.

(Rozh. ze dne 24. února 1923, Kr I 199/22.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. listopadu 1921, jímž byl obžalovaný dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z žaloby pro přečin dle §u 11 odstavec druhý zákona o tisku, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost opírá se o důvody zmatečnosti č. 5, 9 a) §u 281 tr. ř. Po stránce formální (č. 5 §u 281 tr. ř.) vytýká právem, že si rozsudek odporuje ve výrčku o rozhodné okolnosti, zjišťuje nejprve na základě vlastního doznání obžalovaného, že jako vydavatel a nakladatel týdeníku věděl, že Josef K., o němž uvedl ve svém oznámení, podaném dle §u 10 zákona o tisku u policejního ředitelství v Praze, že jeho bydliště jako zodpovědného redaktora jest v Praze, v Praze vůbec nebydlí, nýbrž ze svého bydliště v T. do Prahy toliko dojíždí, a vyslovuje přes to dále, že obžalovaný neučinil ve svém oznámení vědomě nepravdivého udání o bydlišti zodpovědného redaktora. Po stránce věcné (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) posuzuje první soud věc nesprávně, maje za to, že pouhá možnost, aby zodpovědný redaktor dojížděl z venkova do Prahy a zde v bytě vydavatelově — byť i jím samotným placeném — obstarával funkce redaktorské, stačí, by tyto okolnosti založily pojem bydliště. Ve skutečnosti jde o místo povolání, jemuž chybí podstatné náležitosti pojmu bydliště — t. j. skutečné bydlení s úmyslem trvale na místě se zdržovati (§ 66 j. n.). Okolnosti, na něž klade rozsudek váhu, že Josef K. byt v Praze sám najal, činži platil, občas do bytu dojížděl a redaktorskou činnost vykonával, při tom však bydlel v T. — nasvědčují pouze tomu, že měl v Praze místo dočasného působení, nikoliv však bydliště. Jest sice myslitelné dvě, ba i několik bydlišť téže osoby, ale jen tenkrát, když pravidelně po jistou část roku skutečně bydlí na místech různých v úmyslu, zdržovati se tam po tuto dobu vždy trvale. Takového poměru dle zjištěného stavu věci zde nebylo. Rozsudek vylučuje vědomí obžalovaného, že učinil udání nepravdivé, úvahou, že nesprávně pojímal zákonné ustanovení, tedy proto, že nesprávně si vyložil pojem »bydliště«. Pokládá-li se tento omyl za omyl v normě trestního práva, plyne již z předpisu §u 3 tr. zák., že takový omyl obžalovaného neomlouvá. Omyl nezbavuje ho však trestnosti ani tehdy, považuje-li se pojem bydliště za pojem civilněprávní (§ 66 j. n.) a tudíž omyl v něm za omyl skutkový. Neboť, i když obžalovaný omylem za to měl, že okolnostmi, na které ve svém hájení se poukazuje, bylo založeno bydliště Josefa K. v Praze, věděl obžalovaný, že Josef K. má mimo to bydliště také v T. Vzhledem k účelu předpisu §u 10 čís. 2 tisk. není pochybno, že, má-li zodpovědný redaktor několik bydlišť, jest vydavatel povinen udati všechna. Udá-li jen jedno z nich, není oznámení neúplným ve smyslu čtvrtého odstavce §u 10 tisk. zák., neboť obsahuje údaje, zákonem předepsané, a jeho obsah nezavdává o sobě bezpečnostnímu úřadu podnětu, by žádal o jeho doplnění. Oznámení takové jest nepravdivé, poněvadž zamlčuje, že zodpovědný redaktor má kromě bydliště, v oznámení uvedeného, ještě bydliště jiné.

Čís. 1134.

Meškal-li kdo v cizím revíru s puškou, jest orgán, stanovený k ochraně revíru, oprávněn (§ 68 tr. zák.) ho pozastaviti a odebrati mu pušku i mimo obvod revíru.

(Rozh. ze dne 24. února 1923, Kr II 87/22.)